

«Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ τόν λόγον μου ἀκούων καί πιστεύων τῷ πέμψαντι με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον καί εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται ἀλλά μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν».

Ὁ λόγος αὐτός τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἐνορίτες, ταιριάζει ἀπόλυτα στόν ἐκλιπόντα ἀγαπητό καί μακαριστό πλέον Δημήτριο Σαλαγκιώτη.

Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅποιος ἀκούει τόν λόγο μου καί πιστεύει σ' αὐτόν πού μέ ἔστειλε ἐδῶ στή γῆ, (τόν Θεό Πατέρα μου) ἔχει ζωὴ αἰώνια καί δέν θά περάσει ἀπό τό παγκόσμιο δικαστήριο, ἀλλά θά μεταβεῖ ἀπό τόν θάνατο στήν αἰώνια ζωή.

Ὁ μακαριστός Δημήτριος, μετά ἀπό μία πολυώδυνη περίοδο, σηκώνοντας τό βάρος τῆς ἐπάρατης ἀρρώστιας τοῦ καρκίνου ἀγογγύστως, ἀναπαύεται ἀπό χθές στόν χῶρο τῶν πνευμάτων, κοντά στόν Θεό, ὅπου **«οὐκ ἔστι πόνος ἢ λύπη ἢ στεναγμός».**

Ὁ ἀγαπητός σέ ὅλους μας Δημήτριος, θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι, ἦταν ὁ ἄνθρωπος τῆς πίστεως πρῶτα στόν ἀναστάντα Ἰησοῦ Χριστό καί ἔπειτα τῆς πίστεως στήν ἀνάσταση ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἦταν, ἐπίσης, καί ὁ ἄνθρωπος τῆς ἄοκνης ἐργασίας καί προσφορᾶς στό ποικίλο ἔργο τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Ἀπό τό **1981** μέχρι τό **2007**, ἐπὶ εἴκοσι ἕξι (26) χρόνια, ὑπηρέτησε πολλάκις ὡς ἐκκλησιαστικός ἐπίτροπος, ἀλλά καί χωρίς αὐτή τήν ιδιότητα, μέχρι πρὶν ἓνα χρόνο, πρόσφερε τίς ὑπηρεσίες του μέ ἀφιλοκέρδεια καί ἀνιδιοτέλεια, μέ κόπο καί μόχθο, μέ χαρά καί πολλή προθυμία, εἴτε ὑγίης εἴτε ἀσθενής, τήν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Ἄν, εὐρισκόμενος ἀκόμη σ' αὐτή τή ζωή, θά θέλαμε νά ἀπαριθμήσουμε τά ὅσα πρόσφερε, θά προσκρούαμε στήν ταπεινοφροσύνη του. Πάντοτε ἔλεγε ὅτι, **«Αὐτά πού κάνουμε δέν εἶναι τίποτα. Κι ἄλλα πρέπει νά κάνουμε».**

Ἦταν πάντα συνεργάσιμος μέ τόν Ἱερέα καί τούς λοιπούς ἐπιτρόπους καί κοπίασε πολύ γιά τήν εὐπρέπεια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου καί ὅλων τῶν ἐξωκκλησιῶν τῆς ἐνορίας μας.

Ἦταν ἀπό τούς λίγους πού ἐβλεπε μπροστά, συμφωνοῦσε γιά τό γκρέμισμα τοῦ καφενείου καί τήν διαμόρφωση τῆς πλατείας τῆς Γεράνειας.

τή διαμόρφωση τοῦ ἐξωτερικοῦ χώρου καί τήν ἀνάδειξη τῶν ἱστορικῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς καί τῆς Παναγίας.

Ἀγωνίσθηκε μέ ὅλες του τίς δυνάμεις, γιά τήν κατασκευή καί καλλωπισμό τοῦ κοιμητηρίου τοῦ Ἁγίου Νικάνορος. Ἀγαποῦσε πολύ καί τιμοῦσε τόν Ἅγιο Νικάνορα, καί γι' αὐτό θέλησε νά γίνει ἡ ἀκολουθία τῆς κηδείας του στόν κοιμητηριακό ναό τοῦ Ἁγίου Νικάνορος.

Ἦταν μαζί μέ τούς πρῶτους πού συνέβαλαν στό κτίσιμο καί στήν ἀγιογράφιση τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάροφ.

Πρίν λίγους μήνες χρηματοδότησε νά ἀγιογραφηθοῦν δύο εἰκόνες τοῦ Ἁγίου Παρθενίου, μία τοιχογραφία στό νέο ὀστεοφυλάκιο καί μία φορητή εἰκόνα στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Κάθε χρόνο, αὐτές τίς ἡμέρες, πηγαινε μαζί μέ τούς ἄλλους ἐπιτρόπους καί ἄλλους ἐνορίτες νά κόψουν βάρδια γιά τήν Κυριακή τῶν Βαΐων. Ἐφέτος ἐπειδή ἔβλεπε ὅτι δέν μποροῦσε νά πάει γιά νά βοηθήσει, ἔδωσε ἐντολή στή γυναίκα του καί τά παιδιά του, νά δώσουν χρήματα γιά δύο μεροκάματα, νά πληρωθοῦν κάποιοι, γιά νά κόψουν βάρδια, ὥστε νά λογισθεῖ ἡ πράξη αὐτή στόν ἑαυτό του.

Ἦταν παρών σέ ὅλα τά μεγάλα ἔργα τῆς ἐνορίας!

Ὅμως δέν εἶναι ἡ κατάλληλη ὥρα ὥστε νά τά ἀπαριθμήσουμε ὅλα μέ λεπτομέρεια.

Ὁ μακαριστός Δημήτριος ἦταν ἕνας πιστός χριστιανός, καί γι' αὐτό μέ περισσή ἀγάπη καί ἐνδιαφέρον ἀφιέρωνε τόν ἐλεύθερο χρόνο του καί τήν ξεκούρασή του στήν εὐπρέπεια τῶν Ναῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἦταν πιστός καί γι' αὐτό ἤθελε νά ἀκούει τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Δέν ἀρκοῦνταν στό κήρυγμα τῆς θείας Λειτουργίας τό πρωί τῆς Κυριακῆς ἀλλά ἦταν τακτικός ἀκροατής καί τοῦ ἑσπερινοῦ κηρύγματος στόν Ναό τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἐξομολογοῦνταν τακτικά καί κοινωνοῦσε συχνά τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Ἡ τελευταία του ἐξομολόγησις ἦταν ἕξι ἡμέρες πρίν τήν κοίμησή του. Μέ κάλεσε μέ πολύ πόθο, νά ἐξομολογηθεῖ καί νά κοινωνήσῃ. Εἶχε συναίσθησις τῆς ἁμαρτωλότητάς του ἀλλά καί δέν φοβοῦνταν τόν θάνατο.

Ὅταν τόν ρώτησα, ἂν πιστεύει στόν Ἰησοῦ Χριστό ὅτι εἶναι πραγματικός Θεός, μοῦ ἀπάντησε ὡς ἑξῆς: «Ἄν ἐρχόταν κάποιος καί μοῦ

ἔβαζε τό ὄπλο στόν κρόταφο καί μοῦ ἔλεγε, δέν θά σέ σκοτώσω μόνο ἂν ἄρνηθεῖς τόν Χριστό, ἐγώ θά τοῦ ἔλεγα: Πάτα τή σκανδάλη, γρήγορα!» Καί τό ἐπανέλαβε ἄλλες δύο φορές. Δηλαδή, προτιμοῦσε νά σκοτωθεῖ, παρὰ νά ἄρνηθεῖ τόν Ἰησοῦ Χριστό!

Ὅταν τόν ρώτησα ἂν πιστεύει στήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, μοῦ ἀπάντησε, **«βεβαιότατα! Ἄν δέν πιστεύουμε σ' αὐτό, τότε τί πιστεύουμε;»**

Ἦταν πιστός, ἀγαπητοί μου, ὁ μακαριστός Δημήτριος καί γι' αὐτό μέχρι τήν τελευτή του εἶχε στό στόμα του πάντοτε τήν εὐχή: **«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησέ με»**. Συγχωροῦσε τούς πάντες καί συμπονοῦσε τούς πάντες.

Ὁ ἀγαπητός καί προσφιλής μας Δημήτριος, μετά τόν κόπο αὐτῆς τῆς ζωῆς, ἀπό χθές ἀναπαύεται στούς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ, στόν εὐλογημένο παράδεισο, **ἀπ' ὅπου περιμένει τή μεγάλη Ἡμέρα καί Ἐπιφανή της Δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ**, γιά νά πάρει ξανά τό σῶμα του **ἐνδοξο καί ἄφθαρτο καί ἀθάνατο**, γιά νά ζεῖ κοντά στόν Ἰησοῦ Χριστό, στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἡ σημερινή ἡμέρα, γιά τήν ἐνορία μας, ἀγαπητοί μου, εἶναι χαρμόσυνη, διότι προπέμπει ἕνα εὐγενές μέλος της στήν οὐράνια μακαριότητα. Ἡ Ἐκκλησία **δέν ἔχει πένθος ἀλλά πίστη σ' αὐτά πού πέρασαν καί ἐλπίδα σ' ἐκεῖνα πού θά ἔλθουν**.

Ὁ χριστιανός καί λυπᾶται καί θλίβεται καί πονάει, ὅχι ὅμως ὅπως ἐκεῖνοι πού δέν ἔχουν ἐλπίδα τῆς μελλούσης ζωῆς καί Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

«Ὁ εὐλογῶν τούς εὐλογοῦντας Αὐτόν, Κύριος, καί ἀγιάζων τούς ἐπ' Αὐτόν πεποιθότας,...», ἅς εὐχηθοῦμε, ἀγαπητοί μου, νά **«ἀγιάσει τόν ἀγαπήσαντα τήν εὐπρέπειαν τῶν Οἴκων του»**, τόν ἀγαπητό Δημήτριο!

Καί ἅς τόν παρακαλέσουμε, ἐπίσης, νά χαρίζει καί στούς οἰκείους του κάθε παρηγοριά καί εὐλογία.

Ἄς εὐχηθοῦμε ὅλοι μαζί,

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιωμακάριστε καί ἀείμνηστε, ἀδελφέ, Δημήτριο.

Χριστός ἀνέστη!